

TRETIA

KAPITOLA

Keď vojdem do Tatkovej izby, čaká na mňa a na tvári nemá žiadne emócie okrem jednej.

Smútok.

„Nuž, starký, rozhodne som nečakal, že vás uvidím takto skoro.“

Ike pripravil Tatkovi izbu, aby bola čo najpohodlnejšia. Podnos na jedlo je plný jeho nepočetných osobných vecí, nohy má zakryté dekou navyše a dokonca aj vankúše vyzerajú ponatriasané.

Ike má zrejme pre Tatka slabosť, čo ma prekvapuje. Nie je veľa našich starých pacientov, ktorých by si oblúbil.

„Donesiem vám niečo? Čerstvý steak? Čokoládové sundae?“ Dám si záležať, aby videl úsmev, aby mi v hlase počul smiech. Je milé, že mi úsmev opätuje.

Skontrolujem mu infúziu, presvedčím sa, že je všetko tak, ako má byť.

„Choďte do riti, Jack.“ Len to zamrmle či skôr zavrčí, ale počujem to jasne.

Pohľadám pohár, napustím doň vodu a potom mu ho priložím k perám aj so slamkou. „Pomaly, pomaly,“ poviem, keď sŕka vodu.

Pery má popraskané, pokožku suchú a štve ma, že sa oňho nikto nepostaral, kým ho poslali sem hore. Dôstojná smrť nie je taký náročný koncept.

„Nemáte pivo? Alebo niečo tvrdšie?“ spýta sa, keď mu od úst odtiahnem pohár.

Odfrknem si. Isto sa s ním nebudem deliť o tie malé zásoby, ktoré si tu schovávam.

„Ale, no tak,“ povie. „Hádam môžete trochu obetovať pre úbohého umierajúceho. Najmä keď je to jeho posledné pranie, čo povie, hm?“

„Splním vám posledné pranie, ale určite sa nebude týkať alkoholu.“ Stiahnem plecيا dozadu a vychutnám si hlasné zaprskanie, ktoré to ťaženie sprevádza.

Tatko na mňa pozrie, v očiach má otázku. Tento výraz dobre poznám, viem, že na túto otázku poznám odpoveď.

„Ak chcete počuť odpoveď, musíte položiť otázku,“ poviem nekompromisne.

Skrúti hlavu, namiesto na mňa pozerá na holú stenu. Čo tam chce uvidieť?

Znovu sa natiahnem a vzdychnem pritom.

To ho zaujme.

„Zomieram,“ povie.

Načiahnem sa za tabuľkou a prezerám si záznamy. „Vyzerá to tak. Konečne ste sa rozhodli, že prišiel váš čas?“

Aj to ho zaujme. Pomaly obráti hlavu naspäť ku mne.

„Ukázalo sa, že som sa celý čas upínal na to, čo nikdy neexistovalo.“ V jeho hlase počujem všetko, čo nevysloví. Má zlomené srdce.

„Dobre, no stojí za to zomrieť?“

„Rozhodne nestojí za to žiť.“ Zavrie oči a na tvári mu vidím kapituláciu, ktorá mu prúdi v žilách.

Položím mu ruku na plece a mierne stisnem.

„Ešte ma čakajú pochôdzky, ale potom sa zastavím, dobre?“ Som prekvapený, že ešte nepoložil tú otázku.

Už sa chystám zatvoriť za sebou dvere, keď to vysloví: „Počul som, že uzatvárate dohody.“

Zastanem, chvíľu počkám, potom sa vrátim k jeho posteli.

„To závisí od ponuky.“

„Príbeh za dohodu?“ Oči mu zasvietia, ako keby ho toto doťahovanie bavilo.

„Mám rád príbehy. Tento je pravdivý alebo...“

Prikývne. „Je pravdivý. Počul som, že obľubujete také, ktoré ešte nikto nepočul. Je to pravda?“

Myknem plecom. „Máte taký?“

Na sekundu zavrie oči, a keď ich znovu otvorí, vidím, že všetka bojovnosť je preč.

Tatko dlho nevydrží. Smrť je už tu a čaká. Cítim jej prítomnosť v izbe, chlad, ktorý sa ovíja okolo členkov.

Rozhodnem sa, že mu to uľahčím. „Čoho sa najviac bojíte?“ spýtam sa.

Keď položím túto otázku, deväť odpovedí z desiatich znie, že smrti. Boja sa momentu smrti, toho, aké to je v posledných minútach.

„Umierania. Osamote,“ povie Tatko. „Nezaujíma ma, čo bude potom. Peklom som už prešiel. Len nechcem byť na konci sám, viete?“

Prekvapil ma, to mu musím uznať. No v konečnom dôsledku chápem tento strach lepšie ako väčšina ľudí.

Ani ja nechcem zomierať sám.

„Vy mi poviete svoj príbeh, pravdivý, taký, ktorý ste ešte nikde nerozprávali, a ja tu zostanem s vami až do konca.“
Podám mu ruku, čakám, či nájde energiu, aby mi ju stisol.

Chvíľu to trvá, ale urobí to.

„Platí.“